

Dikter om »de apatiska flyktingbarnen«

■ Med anledning av debatten om »de apatiska flyktingbarnen« har jag skrivit några dikter, som baseras på verklighetsskildringar från asylsökande barn och ungdomar som jag arbetat med kliniskt. Kanske kan de bidra till att öka

förståelsen för hur svår traumatisering uppstår och mer handgripligt få oss att inse vilka upplevelser som ligger bakom de nedbrytande psykiska processer som orsakar tillståndet.

Mildred Oudin

överläkare, BUP-kliniken,
Kärnsjukhuset, Skövde
mildred.oudin@hotmail.com

*

Fler dikter finns på: www.lakartidningen.se

Hon borstade och kammade och flätade ditt hår nästan varje gång jag kom in till er
Stuntt satt hon på stolen med ögonen hårt hopknipna och den tandlösa munnen tillknäppt
Hucklet var ständigt detsamma och under hela sjukhustiden såg jag henne i högst två olika kjolar
Hon var babuska
Du var den överlevande sondottern
Barnbarnet som hon fått med sig ut ur infernot och nu fick byta blöjor på igen som hon gjort när du var baby
Då hade hon kunnat mata dig med både mjölk och framtidstro
Din far kämpade för friheten din mor för brödet
Du låg i farmors knä och var okunnigt trygg
Allt fanns FRAMFÖR
Sondnäringssaggregatet tickar på
Ett noga uträknat antal milliliter livsuppehållande näring når din inre värld som ingen kan nå på vanliga vägar
De åldrade händerna håller ditt hår i sina händer
Det är allt som händer
Allt annat ligger BAKOM

Det var en gråkall decembermorgon när du kom ut ur det gråa huset för att gå till den grå skolan som du hittade honom
Han var slängd på trottoaren alldeles utanför er trappa
Han hade ett blodigt rep runt handlederna och hans bruna hår hade tovat ihop sig
Han hade blivit bortförd fem dagar tidigare av män i uniform med hårda ögon och hotfulla röster
Din mamma hade skrikit i ångest och du och dina bröder hade gömt er i skåpet
Han hade blivit fängslad förut och brutalt behandlats och till och med blivit skenavrättad en gång
Så att du lär dig en läxa hade man visst sagt honom
Nästa gång kanske vi tar din familj
Du har ju en fru och dotter tänk på vad vi kan göra med dom
Och tre söner dessutom vi kanske knäpper en i taget
Men nu hittade du honom du som var hans stolthet hans avbild den förstfödde sonen
Hans bröstorg var genomborrat av fem kulor och du fick vid fjorton års ålder gå in till din mor och dina syskon
Som en man
Och bli den starke

De allra minsta barnen visste inte av något annat
De hade aldrig haft någon mamma och kunde inte sakna så starkt som du
Småsyskonen relaterade till henne ungefär som till en möbel
Gick an att ta tag i för att resa sig upp möjligen men för övrigt inget av värde
Hon var en levande stenstod
Hennes hjärta pumpade visserligen runt blodet i hennes stora kropp precis som förut
Lungorna vädrade ut och drog in ny luft precis som om ingenting hänt
Men ögonen var döda
Rösten hade tystnat
Händerna hade förlorat sin förmåga att brukas till meningsfulla handlingar
Hörseln hade slutat registrera era ljud
Inte ens de starkaste rop på hjälp om någon av er gjort sig illa kunde bryta igenom barriären
Inte en endaste gnutta modersinstinkt hade överlevt
Hon var i praktiken bara en skrämmande och skrymmande möbel till ingen nytta alls
Du som var hennes äldsta dotter sörjde nog allra mest egentligen
Förutom din far förstås som fick kämpa själv med den stora barnskaran sedan hustrun abdikerat
Du mindes din starka och sjungande mamma
Hon lagade världens godaste köttgryta och hennes bröd fick hela köket att dofta kummin
Hon tvättade och sydde och städade och handlade och rensade grönsakslandet och var aldrig trött
Hon var din egen alldeles underbara och normala mamma
En kväll när din far var ute i kriget kom en skara män med vapen hem till ert hus och tog er mor ifrån er för alltid